



บทที่ ๑

### กำเนิดของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

ประเทศอาณานิคมที่เพิ่งได้รับเอกราชจากประเทศเมืองแม่ หรือประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายในเอเชีย ส่วนใหญ่มักจะต้องเผชิญกับปัญหาที่สำคัญคือ การพยายามรวบรวมพลังและทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ในประเทศเพื่อการพัฒนาและสร้างประเทศให้ทันสมัย (Modernization) ผู้นำของประเทศกำลังพัฒนาเหล่านี้อยู่ในภาวะที่จะต้องเลือกหนทางในการพัฒนาประเทศ ผู้นำส่วนหนึ่งซึ่งได้รับการศึกษาจากประเทศยุโรป มักมีแนวโน้มที่จะเลื่อมใสอุดมการณ์ประชาธิปไตย และยึดถือเอาเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ ส่วนผู้นำบางประเทศที่ต้องทำสงครามต่อสู้เพื่อเรียกร้องเอกราชจากประเทศเมืองแม่เป็นเวลานาน เช่น ลาว เวียดนาม เป็นต้น ได้หันไปยึดเอาแนวทางสังคมนิยมในการพัฒนาประเทศ และยิ่งไปกว่านั้น ประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายยังต้องประสบปัญหาในการพัฒนาประชาธิปไตย ทั้งนี้เนื่องจากประชาชนในประเทศเหล่านี้ยังขาดความรู้ความเข้าใจในอุดมการณ์ประชาธิปไตย ระบบราชการยังไม่เข้มแข็ง และผู้นำไม่ค่อยเชื่อมั่นในระบบประชาธิปไตย จึงยังผลให้การพัฒนาประชาธิปไตยในหลายประเทศไม่ประสบผลสำเร็จ และหันไปสู่ระบบเผด็จการ เช่น ปากีสถาน และอินโดนีเซีย เป็นต้น

ประเทศมลายาก็เหมือนกับประเทศด้อยพัฒนาที่เพิ่งเกิดใหม่ทั้งหลาย ที่ต้องเผชิญกับทางสองแพร่ง คือการที่ผู้นำพยายามที่จะพัฒนาประเทศไปตามระบอบประชาธิปไตยที่ได้รับการปลูกฝังจากอังกฤษ ซึ่งเป็นประเทศเมืองแม่ ขณะเดียวกันก็ต้องเผชิญกับการท้าทายจากอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ โดยมีพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นองค์การนำในการเผยแพร่ และทำสงครามต่อต้านรัฐบาล เพื่อยึดอำนาจรัฐและสถาปนารัฐเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นพรรคการเมืองที่เก่าแก่ที่สุดในมลายา ดังนั้น ถ้าจะศึกษาถึงบทบาทและการต่อสู้ทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา รวมทั้งมาตรการของรัฐบาลในการสกัดกั้นและปราบปรามการดำเนินการของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาให้เข้าใจอย่าง

ดองแท้ว ก็จำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของมลายาคัวบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน ยุคที่อังกฤษเข้าปกครองมลายา อันก่อให้เกิดผลสะท้อนต่อการเมืองการปกครองของมลายา ในยุคต่อมา

### การปกครองของอังกฤษกับผลสะท้อนทางการเมืองมลายา

สังคมมลายาในอดีตเป็นสังคมของชาวพื้นเมืองมาเลย์ มีสุลต่านเป็นผู้ปกครอง เมืองต่าง ๆ ซึ่งเป็นอิสระ ไม่ขึ้นแก่กัน สุลต่านมีรายได้จากการเก็บผลประโยชน์ในที่ดิน ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของสุลต่าน และรายได้จากการเก็บภาษีสินค้าผ่านแดน<sup>๑</sup> อาจกล่าวได้ว่า ชาวมาเลย์โดยทั่วไปมีอุปนิสัยชอบความสุขสบาย ไม่มีความกระตือรือร้น มีความรู้สึกผูกพัน ในระเบียบประเพณีและศาสนา นิยมอยู่ตามไร่นาป่าเขา ยึดติดอยู่กับที่ดินในชนบท และไม่ชอบการค้าขาย ดังนั้น อำนาจในทางการค้าและเศรษฐกิจจึงตกอยู่ในมือของชาวจีนและ ชาวอินเดีย ที่อาศัยอยู่ในเมืองและแหล่งชุมชนต่าง ๆ ซึ่งมีผลทำให้ชาวมาเลย์ถูกไล่ที่ไปอยู่ใน ชนบทที่ห่างไกลความจริง<sup>๒</sup>

โดยเหตุที่แหลมมลายูอยู่ติดกับช่องแคบมะละกา ซึ่งเป็นช่องทางควบคุมการคมนาคม ระหว่างมหาสมุทรอินเดียและทะเลจีนตอนใต้ จึงทำให้มหาอำนาจยุโรปประเทศต่าง ๆ พยายามแย่งชิงความเป็นใหญ่ และแสวงหาเมืองขึ้นในบริเวณนี้ ในช่วงปลายศตวรรษที่ ๑๘ อังกฤษและฝรั่งเศสมีความขัดแย้งกันในด้านผลประโยชน์ ต่างฝ่ายต่างแข่งกันแผ่ขยายอิทธิพล เข้ามาในคาบสมุทรอินเดีย และมีการทำสงครามทางเรือกัน อันเป็นสาเหตุที่ทำให้อังกฤษ จำเป็นต้องแสวงหาและมีฐานทัพเรือเพื่อทำการซ่อมแซมบำรุงกำลังทางเรือตามชายฝั่งทะเล ของมลายา ในปี ๑๗๘๖ อังกฤษจึงได้ส่งคนมาติดต่อและได้รับอนุญาติจากสุลต่านของไทรบุรี ให้ ใช้เกาะปีนังได้ โดยที่สุลต่านมีความประสงค์ที่จะอาศัยกำลังของอังกฤษในการคุ้มครองป้องกัน

<sup>๑</sup>N.J. Ryan, A History of Malaysia and Singapore. (Kuala Lumpur : Oxford University Press, 1976), p. 134.

<sup>๒</sup>บรรณานุกรม อินทุเศรษฐ พตอ. และคนอื่น ๆ, มาเลเซีย (วิทยานิพนธ์ โรงเรียนสงครามจิตวิทยา, รุ่น ๑๙, ปี ๒๕๑๘), หน้า ๖.

การรุกรานจากไทย<sup>๑</sup> ต่อมาอังกฤษพิจารณาว่าป็นิ่งไกลเกินไปสำหรับที่จะใช้เป็นศูนย์กลางการค้า ดังนั้น ในปี ๑๘๑๘ อังกฤษจึงได้เจรจาตกลงกับสุลต่าน ผู้ครองเกาะสิงคโปร์ เพื่อจะใช้ที่ดินบนเกาะนั้น

ประวัติศาสตร์ช่วงที่สำคัญคือ การทำสนธิสัญญาระหว่างอังกฤษกับฮอลันดา ในปี ๑๘๒๔ ซึ่งมีลักษณะเป็นการตกลงแบ่งปันผลประโยชน์ เขตอิทธิพลและเพื่อขจัดความขัดแย้งที่มีอยู่ต่อกัน อันมีสาระสำคัญว่า ฮอลันดายอมรับอำนาจของอังกฤษที่มีอยู่เหนือเกาะสิงคโปร์ มลายา และอินเดียน โดยอังกฤษได้ยกดินแดนเบนกูเลน และอุตสาหกรรมในเกาะสุมาตราให้แก่ฮอลันดา และรับว่าจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวในเขตผลประโยชน์ของฮอลันดาเป็นการตอบแทน<sup>๒</sup> สนธิสัญญานี้มีผลทำให้ป็นิ่ง สิงคโปร์ มะละกา อยู่ภายใต้การปกครองโดยตรงของอังกฤษ (Straits Settlement) โดยมีข้าหลวงใหญ่อังกฤษที่อินเดียนเป็นผู้รับผิดชอบ

ในระยะแรกที่อังกฤษเข้ามาในมลายา อังกฤษยึดถือนโยบายไม่เข้าแทรกแซงกิจการภายในของมลายา คงให้ผู้นปกครองของมลายาปกครองกันเอง ซึ่งเป็นนโยบายเสรีนิยมของพรรคลิเบอรัล โดยเชื่อว่านโยบายดังกล่าวจะทำให้อังกฤษได้รับประโยชน์มากที่สุด<sup>๓</sup> เป็นที่น่าสังเกตว่า การที่อังกฤษแผ่อิทธิพลมาที่มลายานั้น มีเหตุผลทางเศรษฐกิจมากกว่าเหตุผลทางการเมือง ซึ่งนักวิชาการบางท่านกล่าวว่า อังกฤษพยายามเน้นว่าไม่ต้องการขยายดินแดน ไม่ต้องการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองภายในของมลายา แต่อังกฤษต้องการสถานีการค้าเพื่อเชื่อมโยงยุโรป เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และจีน เพื่อประโยชน์ทางการค้า<sup>๔</sup>

<sup>๑</sup>ไอแซก กลันทกานนท์, วิวัฒนาการของมลายา อนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ, นายทองคำ กลันทกานนท์. (ม.ป.ท., ม.ป.ป.) หน้า ๗.

<sup>๒</sup>Harry Miller, A Short History of Malaysia. (New York : Frederick A Praeger, 1967), p. 76.

<sup>๓</sup>Hon-Chan Chai, The Development of British Malaya 1896-1907. 2 d ed. (London : Oxford University Press, 1967), p. 1.

<sup>๔</sup>John Bastin and Robert W. Winks, Malaysia : Selected History Readings. (Kuala Lumpur : Oxford University Press, 1966), p. 120.

ระหว่างปี ๑๘๖๐ - ๑๘๗๐ ฮอลันดาและฝรั่งเศสต่างมีความเคลื่อนไหวในลักษณะของการแสวงหาเมืองขึ้น โดยที่ฝรั่งเศสได้เข้ายึดครองอินโดจีน ประกอบกับในประเทศอังกฤษแนวความคิดในการแสวงหาเมืองขึ้นกำลังได้รับความสนใจ ทั้งนี้เพื่อเป็นการระบายสินค้าที่ผลิตได้เป็นจำนวนมาก อันเป็นผลจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมไปยังตลาดต่าง ๆ และขณะเดียวกันก็ทำการกว้านซื้อวัตถุดิบเข้าไปป้อนในอังกฤษ อังกฤษเกรงว่าการขยายตัวของฝรั่งเศสจะส่งผลกระทบต่อมายังมลายาของตน อังกฤษจึงได้ตัดสินใจในการเข้าปกครองมลายา อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสำคัญที่ทำให้อังกฤษตัดสินใจเข้าแทรกแซงมลายายังมีสาเหตุมาจากความวุ่นวายภายในมลายาเอง กล่าวคือ สุลต่านของมาเลย์ต่างขัดแย้งกันเอง เพื่อแย่งชิงกันเป็นเจ้าผู้ครองนคร และประกอบกับสมาคมลับชาวจีนที่เรียกว่าจีฮิน (Ghee Hin) และไฮซัน (Hai San) ซึ่งเป็นสมาคมลับที่จัดตั้งขึ้นในหมู่ชาวจีนในลักษณะอภัย ได้ขัดแย้งกันในเรื่องผลประโยชน์ของการทำเหมืองแร่และสุลต่านชาวมมาเลย์ต่างได้สนับสนุนคนละฝ่าย ทำให้การขัดแย้งในมลายายิ่งยุ่งยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองในปีนั้น เมื่อปี ๑๘๖๗

ราวกลางศตวรรษที่ ๑๙ ทั่วโลกกำลังมีความต้องการแร่ดีบุกจำนวนมาก ทำให้สุลต่านซึ่งครอบครองดินแดน เริ่มให้ความสนใจในการผลิตแร่ดีบุก อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวจีนอพยพเข้ามาทำงานในมลายามากขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน ชาวพื้นเมืองกลับไม่สนใจในการเข้ามาทำงานในเมือง ยังคงยึดอยู่กับการทำเกษตรกรรมในชนบท การขยายตัวของ การผลิตแร่ดีบุกเพื่อสนองตอบต่อความต้องการของโลก มีผลสะท้อนทำให้การผูกขาดการผลิตของสุลต่านหมดไป และพ่อค้าชาวต่างชาติก็นิยมที่จะทำการค้าขายโดยตรงกับผู้ผลิตมากกว่าการติดต่อผ่านสุลต่านที่ทำตัวเป็นคนกลางและทำให้ความสำคัญของส่วนราชการบริหารของ

<sup>๑</sup>Chai, The Development of British Malaya 1896-1907, p. 3.

<sup>๒</sup>Ryan, A History of Malaysia and Singapore, p. 135.



ผู้ปกครองชาวมาเลย์หมกความหมายลง รัฐบาลท้องถิ่นไม่สามารถปกป้องผลประโยชน์ของ  
นักลงทุนชาวต่างชาติได้<sup>๑</sup>

อังกฤษเข้าปกครองมลายาอย่างจริงจัง ภายหลังจากลงนามในความตกลงกับ  
สุลต่าน เประ สลังงอร์ ที่เมืองปังกอก (Pangkor Agreement) ในปี ๑๘๗๔ อันมีผลให้  
มีการแต่งตั้งข้าหลวงใหญ่ของอังกฤษคนแรกประจำอยู่ที่เประ โดยมลายาเข้ามาอยู่ภายใต้  
การปกครองป้องกันของอังกฤษ ซึ่งต่อมาในปี ๑๘๘๐ - ๘๕ รัฐบาลยาที่เหลือกก็ได้นำมา  
รวมอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ช่วงเหตุการณ์ที่สำคัญ คือปี ๑๙๐๕ ที่อังกฤษได้ทำ  
สนธิสัญญากับไทย โดยไทยยอมยกดินแดนรัฐศรีลังกา กุลันตัน ไทรบุรี และปะลิส ให้แก่  
อังกฤษ ทำให้อาณาเขตการปกครองของอังกฤษครอบคลุมตลอดทั้งแหลมมลายู

สนธิสัญญาที่อังกฤษทำกับรัฐมลายาต่าง ๆ มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

- ๑. รัฐมลายาต่าง ๆ ยอมรับความคุ้มครองจากอังกฤษ และไม่มีอำนาจใน  
การติดต่อกับต่างประเทศโดยตรง จะต้องทำผ่านอังกฤษ
- ๒. อังกฤษรับจะคุ้มครองมลายาจากการรุกรานของต่างชาติ
- ๓. กำหนดให้มีการแต่งตั้งข้าหลวงอังกฤษประจำในแต่ละรัฐ และรัฐนั้น ๆ  
ต้องรับฟังคำแนะนำของข้าหลวงอังกฤษ เว้นแต่เรื่องเกี่ยวกับชนบประเพณีของชาวมาเลย์<sup>๒</sup>

ผู้ปกครองชาวมาเลย์เองก็พอใจต่อสภาพการ เข้าอยู่ใต้การปกครองของอังกฤษ  
เพราะไม่กระทบกระเทือนสถานภาพของตนเอง และแม้ว่าจะต้องยอมรับอำนาจของ  
ข้าหลวงอังกฤษ<sup>๓</sup> สุลต่านชาวมาเลย์เชื่อว่าตนจะมีฐานะดีขึ้น มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี

<sup>๑</sup>Ibid., p. 245.

<sup>๒</sup>ไสว, วิวัฒนาการของมลายา, หน้า ๑๐.

<sup>๓</sup>Bastin, Malaysia : Selected History Readings, p. 252.

และยังเป็นการแก้ไขปัญหาการขาดเสถียรภาพของตนเองและการขัดแย้งระหว่างสุลต่านรัฐต่าง ๆ ด้วย

ภายใต้การปกครองของอังกฤษ รัฐต่าง ๆ มีความเป็นอิสระจากกันในการบริหารงาน อันมีผลสะท้อนให้รัฐต่าง ๆ มีแนวโน้มแยกตัวออกจากกันมากยิ่งขึ้น และไม่คอยร่วมมือกัน ทั้งนี้เพราะขาดการควบคุมจากส่วนกลาง อาทิเช่น การขาดการประสานงานกันในการสร้างถนนเชื่อมโยงรัฐต่าง ๆ อังกฤษก็ตระหนักในปัญหานี้ และพยายามให้รัฐต่าง ๆ มีการร่วมมือประสานงานกัน โดยอังกฤษได้ทำความตกลงกับสุลต่านของรัฐต่าง ๆ ในปี ๑๘๕๕ ให้อำนาจการบริหารงานมาขึ้นกับรัฐบาลกลางแทนที่จะขึ้นอยู่กับสุลต่านดังแต่ก่อน และได้ก่อตั้งสหพันธมลายา (Federated-Malaya States) ในปี ๑๘๕๖ อันมีผลทำให้รัฐต่าง ๆ มีความร่วมมือกันในการจัดระบบการเก็บภาษีราชการและตำรวจ แต่อย่างไรก็ตาม ในระยะแรกของสหพันธมลายา รัฐธรรมนูญยังไม่มีลักษณะเป็นสหพันธ์อย่างแท้จริง ยังไม่มีการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับรัฐบาลกลาง คงให้ข้าหลวงประจำรัฐ (Residential General) เป็นผู้ประสานงานนโยบายในการบริหารงาน แต่ในทางปฏิบัติ อำนาจกลับไปตกอยู่ในมือ ของข้าหลวงใหญ่ที่อยู่ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งห่างไกลจากรัฐต่าง ๆ ทำให้ต้องเพิ่มข้าราชการชาวอังกฤษจำนวนมาก ซึ่งผิดจากนโยบายเดิมที่จะฝึกฝนชาวมาเลย์และปรับปรุงระบบราชการให้แก่ชาวมาเลย์ อำนาจของสุลต่านจึงลดลงอย่างมาก อังกฤษได้พยายามปูพื้นฐานการปกครองประชาธิปไตยให้ โดยตั้งสภาขึ้นในปี ๑๙๐๘ เรียกว่าสภาสหพันธ์ (Federal Council) โดยมีสุลต่านรัฐต่าง ๆ และข้าหลวงอังกฤษเป็นสมาชิก

ลักษณะการปกครองของอังกฤษคงได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นการเข้าแบ่งแยกและปกครอง (Divide and Rule) กล่าวคือ อังกฤษปกครองมลายาในสามลักษณะ ดังนี้

๑. การที่อังกฤษเข้าปกครองโดยตรง (Straits Settlement) ประกอบด้วยสิงคโปร์ ปีนัง มะละกา โดยเป็นอาณานิคมของอังกฤษ

๒. เป็นการปกครองแบบสหพันธมลายา (Federated-Malaya States) มีสุลต่านเป็นผู้ปกครอง มีอิสระแก่กัน แต่อยู่ในอารักขาของอังกฤษ ประชาชนไม่ได้อยู่ในบังคับอังกฤษ มีข้าหลวงอังกฤษประจำให้คำแนะนำในการบริหารงาน ประกอบด้วยรัฐประะ สลังงอร์ ปะหัง ยะโฮร์ และเนกรีเซิมบิลัน

๓. รัฐที่อยู่นอกสหพันธมลายา (Non-Federated Malaya States) อังกฤษไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรง สุลต่านปกครองกันเอง มีข้าหลวงประจำให้คำปรึกษา ขึ้นตรงต่อข้าหลวงใหญ่สิงคโปร์ มีความเป็นอิสระไม่สัมพันธ์กับรัฐบาลกลางของสหพันธมลายา ประกอบด้วยรัฐกลันตัน ตรังกานู ไทรบุรี และปะลิส

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการปกครองมลายาคือ การขัดกันระหว่างสถานะของสุลต่านกับอำนาจการบริหารงานที่มุ่งเข้าสู่ส่วนกลาง ข้าหลวงอังกฤษไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงที่ปรึกษาให้คำแนะนำ แต่กลับเข้าปกครองโดยตรง ข้อตกลงที่อังกฤษว่าจะให้สุลต่านปกครองรัฐของตนเองได้ถูกละเลย และระบบการบริหารงานนับวันก็ยิ่งจะเข้าสู่ส่วนกลางมากขึ้น ซึ่งอังกฤษเองก็ตระหนักถึงปัญหานี้ และได้เร่งสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจให้แทน อย่างไรก็ตาม ในปี ๑๙๒๕ อังกฤษได้มีนโยบายที่จะกระจายอำนาจปกครองออกไป และได้รับการสนับสนุนจากสุลต่านรัฐต่าง ๆ แต่พอคณาชาวอังกฤษและชาวจีนได้ต่อต้าน ทั้งนี้เพราะกระทบกระเทือนต่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของตน

#### การอพยพของชาวจีนเข้าสู่มลายา

การศึกษาถึงวิวัฒนาการและความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของมลายา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่จะทำความเข้าใจถึงวิวัฒนาการและความเจริญเติบโตของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาอย่างถ่องแท้แล้ว เราไม่สามารถละเลยต่อการศึกษาดังเรื่องของชาวจีน ซึ่งอาศัยอยู่ในมลายาได้ ทั้งนี้เพราะว่าชาวจีนซึ่งอพยพมาจากแผ่นดินใหญ่จีนนั้นเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาก่อตัวขึ้น และขยายไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเริ่มแรกนั้น พรรคคอมมิวนิสต์ได้พักตัวขึ้นจากหมู่ชาวจีนอพยพ และขยายตัวอย่างรวดเร็วในหมู่ชาวจีน

การแผ่ขยายอิทธิพลของมหาอำนาจยุโรปที่เข้ามาคิดต่อค้าขายกับประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย และการขยายตัวทางการค้าที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มีผลทำให้เมืองท่าชายทะเลหลายแห่ง เช่น ปัตตาเวีย ปันง สิงคโปร์ มีความสำคัญทางการค้าอย่างมาก และมีส่วนกระตุ้นให้ชาวจีนจำนวนมากยอมเสี่ยงต่อการต้องเผชิญกับโทษที่จะได้รับจากการหนีออกนอกประเทศ หลบหนีออกจากแผ่นดินจีนมาเผชิญโชคในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งนี้เพราะรัฐบาลจีนมีข้อบังคับไม่ให้ชาวจีนเดินทางออกนอกประเทศ โดยเกรงว่าชาวจีนที่เดินทางออกนอกประเทศเหล่านี้จะดำเนินการต่อต้านการปกครองของจีนจากนอกประเทศ ชาวจีนเหล่านี้ส่วนใหญ่เดินทางมาจากภาคใต้ของประเทศ ซึ่งเป็นดินแดนที่มีประชากรอยู่หนาแน่นและยากจน ในมณฑลกว๋างตุ้ง ไหล่ล่า ฮกเกี้ยน กวางสี ชาวจีนที่อพยพเข้ามาอยู่ในมลายู ตลอดจน บุครหลานที่เกิดในภายหลัง ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐต่าง ๆ ทางฝั่งตะวันตก อันเป็นบริเวณของการเพาะปลูก การค้าและอุตสาหกรรม

การอพยพของชาวจีนมายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แบ่งออกได้เป็น ๓ ยุคใหญ่ ๆ คือ<sup>๑</sup>

๑. ยุคโปรตุเกส เป็นระยะที่ชาวจีนอพยพเข้ามายังภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพียงเล็กน้อย ซึ่งเป็นช่วงที่โปรตุเกสได้เข้ายึดครองมะละกาไว้ได้ ชาวจีนที่อพยพเข้ามาในยุคนี้เป็นพวกพ่อค้า

๒. ยุคฮอลันดา เป็นระยะที่ฮอลันดามีอำนาจทางทะเลและแผ่ขยายอิทธิพลครอบงำเอเชียเข้าแทนที่อิทธิพลของโปรตุเกสที่เสื่อมสลายลง ระยะดังกล่าวนี้ การอพยพของชาวจีนสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เริ่มมีมากขึ้น อันตรงกับยุคที่ราชวงศ์แมนจูปกครองชาวจีน ซึ่งชาวจีนไม่ค่อยพอใจที่จะอยู่ใต้ปกครอง จึงเริ่มอพยพออกนอกประเทศ

๓. ยุคอังกฤษ อังกฤษได้แผ่ขยายอิทธิพลของตนเข้าครอบงำมลายู และเพื่อผลประโยชน์ธุรกิจ อังกฤษได้ชักชวนให้ชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวจีนให้เข้ามา

<sup>๑</sup> ธรรมบุญ, มาเลเซีย, หน้า ๓.

ตั้งรกรากในมลายา ระยะดังกล่าวนี้เองที่ชาวจีนจำนวนมากได้อพยพหลังไหลเข้ามาในมลายา นอกเหนือไปจากนี้ชาวจีนอพยพซึ่งเข้ามาอยู่ก่อนแล้วได้ชักชวนเอาครอบครัวญาติพี่น้องของตนในแผ่นดินใหญ่ให้ย้ายมาตั้งรกรากในมลายาเพื่อช่วยเหลือกันในทางการค้าและการเกษตร

โดยทั่วไปแล้ว รัฐบาลจีนไม่มีนโยบายส่งเสริมการอพยพออกนอกประเทศของชาวจีน แต่กลับมีกฎหมายห้ามเสียอีก เช่นในสมัยราชวงศ์ถัง (๖๑๘ - ๙๐๖) และราชวงศ์หยวน (๑๒๗๑ - ๑๓๖๘) แต่มีการผ่อนคลายเป็นให้ชาวจีนเดินทางออกนอกประเทศได้ในราชวงศ์หมิง และเริ่มเข้มงวดอีกครั้งในราชวงศ์แมนจู (๑๖๔๔ - ๑๙๑๑) ซึ่งเกรงว่าชาวจีนที่อพยพออกนอกประเทศเหล่านั้นจะก่อตั้งกลุ่มปฏิวัติต่อต้านรัฐบาลจีนจากนอกประเทศ อย่างไรก็ตาม ยุคใดที่รัฐบาลผ่อนคลายนโยบายความเข้มงวดกวดขันลง ชาวจีนโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากภาคใต้จะอพยพหลบหนีออกนอกประเทศ นอกจากนั้นในปลายศตวรรษที่ ๑๘ รัฐบาลจีนไม่ยอมเปิดประเทศ และยอมรับความเป็นจริงของการเปลี่ยนแปลงในวิวัฒนาการและความเจริญก้าวหน้าจากยุโรป ไม่สนใจและไม่ยอมรับวิทยาการสมัยใหม่เข้ามาใช้ในการพัฒนาประเทศในขณะที่ประชากรในประเทศเพิ่มมากขึ้น อันก่อให้เกิดความขาดแคลนอาหารและคนว่างงานเป็นจำนวนมาก ชาวจีนทางภาคใต้ซึ่งไม่ค่อยพอใจการปกครองของราชวงศ์แมนจูอยู่แล้ว จึงได้อพยพหนีออกมาเพิ่มขึ้น โดยหวังว่าจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่า นอกจากนี้ความวุ่นวายทางการเมืองที่เกิดขึ้นจากกลุ่มชาวจีนทางภาคใต้ที่ไม่พอใจการปกครองของรัฐบาลกลาง เป็นอีกปัจจัยที่มีส่วนผลักดันชาวจีนให้ละทิ้งแผ่นดินออกมาเผชิญโชค<sup>๑</sup> ดังจะเห็นได้ว่าภายหลังกบฏไท่ปิงในปี ๑๘๖๑ แล้ว ชาวจีนทางใต้ได้อพยพหลบหนีภัยทางการเมืองออกมาเป็นจำนวนมาก

การอพยพออกนอกประเทศของชาวจีนนั้น เกือบทั้งหมดอพยพมาโดยทางเรือ ในฤดูมรสุม การอพยพของชาวจีนเหล่านั้นมีอยู่ ๒ ลักษณะ คือ ชาวจีนพวกหนึ่งที่อพยพเข้ามาทำงานมีเงินพอที่จะจ่ายเป็นค่าเรือเพื่อเดินทาง และเมื่อเดินทางถึงจุดหมายปลายทาง

<sup>๑</sup>Sarasin Viraphol, The Nanyang Chinese. (Bangkok : Institute of Asian Studies, Chulalongkorn University, 1968), p. 9.

แล้ว พวกเหล่านี้สามารถที่จะหางานทำได้เลย หรือให้หัวหน้ากลุ่มของตนซึ่งเป็นผู้ชักชวน  
 คนเดินทางมาเสี่ยงโชค โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกสมาคมลับต่าง ๆ ในการช่วยจัดหางานให้  
 ทำ ส่วนอีกพวกหนึ่งนั้นเป็นพวกที่ถูกชักชวนให้เดินทางมาเสี่ยงโชคโดยที่ไม่มีเงินจ่ายค่าเรือ  
 พวกเหล่านี้เมื่อเดินทางถึงจุดหมายปลายทางแล้วไม่มีอิสระในการดำรงชีวิต ไม่สามารถ  
 แสวงหางานที่ตนถนัดหรือรักที่จะทำได้ แต่จะถูกใช้แรงงานเยี่ยงทาสเพื่อชดใช้ค่าเดินทาง  
 เสียก่อน โดยไม่ได้ค่าตอบแทนเป็นเงิน ทั้งนี้เพราะว่าบริษัทที่ว่าจ้างจะออกค่าเดินทางให้  
 ก่อน ชาวจีนเหล่านี้ต้องทนทรมาณทำงานโดยไม่ได้อะไรตอบแทน นอกจากอาหารพอประทังชีพ  
 บางครั้งต้องทำงานใช้หนี้เป็นเวลา ๓ - ๔ ปี กว่าจะได้อิสระภาพและสามารถมีรายได้  
 ของตน และยังไปกว่านั้นก็คือชาวจีนต้องทนทำงานในสภาพการทำงานอันเลวร้าย และทำงาน  
 วันละมากกว่า ๘ ชั่วโมง ชาวจีนเป็นจำนวนมากที่ทำงานในไร่และสวนยาง ต้องเผชิญกับ  
 โรคภัยไข้เจ็บโดยไม่ได้รับการรักษาพยาบาล นอกจากนั้นชาวจีนเหล่านี้ยังถูกข่มขู่ให้  
 ตีคืนอีกด้วย

การที่ชาวจีนในมลายาขยายตัวเพิ่มมากขึ้นนั้น ชาวอังกฤษเองก็มีส่วนในการ  
 กระตุ้นอยู่ด้วย จากนโยบายเปิดประเทศของอังกฤษ ทำให้ชาวจีนอพยพต่างมุ่งหน้าเข้าสู่  
 สิงคโปร์และปีนัง และได้เข้าทำงานด้านเกษตรกรรม ปลูกข้าว พริกไทย สวนยาง และขาย  
 แรงงานในเมืองแร่ ตลอดจนทำงานรับจ้างทั่วไป แต่ควยนิสสัยขยันขันแข็ง ชาวจีนสามารถ  
 สร้างตัวไปสู่ความร่ำรวย จนในที่สุดเป็นศูนย์กลางการธุรกิจและเศรษฐกิจของประเทศ  
 นอกจากนั้นด้วยความเฉลียวฉลาดในทางการค้าของชาวจีน ทำให้ชาวจีนร่วมมือกับอังกฤษ  
 เอาไรต์เอาเปรียบชาวมาเลย์ โดยชาวจีนได้กระทำตัวเป็นตัวกลางในการประสานการ  
 ติดต่อกันระหว่างชาวอังกฤษและชาวมาเลย์พื้นเมือง

ในระยะแรกที่อังกฤษปกครองมลายานั้น อังกฤษดำเนินนโยบายไม่เข้ายุ่งเกี่ยว  
 แทรกแซงในกิจการภายใน โดยอังกฤษคงให้ชาวพื้นเมืองและชาวจีนอพยพปกครองกันเอง  
 และไม่พยายามนำกฎหมายของอังกฤษเข้าไปบังคับใช้ แต่พยายามสร้างความยุติธรรมใน  
 สังคม โดยให้แต่ละเชื้อชาติใช้ระเบียบประเพณี วัฒนธรรมของตนในการปกครองกันเอง



แต่อย่างไรก็ดี ในที่สุดอังกฤษก็จำเป็นต้องเข้ามาควบคุมและบังคับใช้กฎหมายของอังกฤษ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม อันเนื่องมาจากความแตกต่างในชนบประเพณีของเชื้อชาติต่าง ๆ ทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในหมู่ชาวจีนและชาวมาเลย์ เป็นที่น่าสังเกตว่า ความสัมพันธ์ระหว่างชาวจีนกับอังกฤษนั้นเป็นไปด้วยความราบรื่น เพราะชาวอังกฤษมีความรู้สึกพอใจชาวจีนที่มีส่วนช่วยสร้างความมั่งคั่งให้แก่ตน ความสัมพันธ์จึงเป็นไปด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน อังกฤษจะเข้ายุ่งเกี่ยวกับแทรกแซงเมื่อมีปัญหาที่ต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดความสงบสุขโดยส่วนรวม และถ้าเป็นปัญหาที่ต้องตัดสินใจแล้ว อังกฤษจะเข้าข้างชาวมาเลย์ในเรื่องผลประโยชน์อันเป็นผลเนื่องมาจากสนธิสัญญาที่อังกฤษทำไว้กับสุลต่านชาวมาเลย์

เมื่อเศรษฐกิจในมลายามีการขยายตัวมากขึ้น อันเป็นผลจากการที่คัมภีร์และยางพารามีราคาดี จำนวนชาวจีนในมลายาก็ได้ขยายตัวมากขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้ก่อให้เกิดปัญหาในการปกครองชาวจีน เพราะชาวจีนที่เข้ามาอาศัยทำมาหากินในมลายาส่วนใหญ่ขายแรงงานเป็นกรรมกรเหมืองแร่ มักจะถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายทุนชาวอังกฤษด้วยการกดค่าแรงงาน และต้องทำงานภายใต้สภาวะแวดล้อมการทำงานที่ต่ำ เพื่อให้การควบคุมดูแลและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องชาวจีนให้แก่ข้าหลวงชาวอังกฤษได้อย่างถูกต้อง จึงได้มีการตั้งกรมชาวจีนขึ้น (Chinese Protectorate) ในปี ๑๘๗๗ อังกฤษได้พยายามแก้ไขปัญหาค่าที่ชาวจีนถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายทุน โดยได้ตรากฎหมายแรงงานเพื่อป้องกันมิให้มีการกดขี่แรงงานชาวจีนขึ้น อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติ กฎหมายแรงงานดังกล่าวก็ไม่ได้รับการยอมรับและนำไปปฏิบัติ เนื่องจากนายทุนละเลยที่จะปฏิบัติตามกฎหมายและกรรมกรชาวจีนเองก็ไม่รู้หนังสือ<sup>๒</sup>

<sup>๑</sup>Victor Purcell, The Chinese in Malaya (London : Oxford University Press, 1967), p. 154.

<sup>๒</sup>Chai, The Development of British Malaya, p. 114.



เมื่อมีการขยายเขตเมืองมากขึ้น อังกฤษต้องการแรงงานจำนวนมากมาสร้างทางรถไฟเพื่อเชื่อมโยงเมืองต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องโยกย้ายแรงงานจากเหมืองมาสู่การสร้างเส้นทางรถไฟและเป็นผลสะท้อนให้เกิดการขาดแคลนแรงงานในเหมืองแร่ และทำให้ค่าแรงงานเพิ่มสูงขึ้น ปริมาณการผลิตแรลดลง เป็นสาเหตุให้รัฐขาดรายได้จากภาษีแร่ อย่างไรก็ตาม แม้วาชาวจีนในมลายาจะมีจำนวนมากขึ้น แต่จำนวนชาวจีนที่อพยพมายังมลายากลับมีแนวโน้มลดลง ทั้งนี้เนื่องจากค่าเดินทางสูง จากปัจจัยเหล่านี้ทำให้เหมืองแร่หลายแห่งต้องหยุดกิจการ อังกฤษจึงได้มีนโยบายชักชวนชาวจีนให้อพยพออกจากจีน โดยผ่านบริษัทขนส่ง และอนุญาตให้ชาวจีนนำญาติพี่น้องเข้ามามลายาได้ กล่าวได้ว่าอังกฤษเป็นต้นเหตุให้ชาวจีนในมลายาขยายตัวมากขึ้น ขณะที่การขยายตัวทางเศรษฐกิจและกิจการเหมืองแร่ดีขึ้น ความต้องการในอาหารการกินเพิ่มมากขึ้น เกิดภาวะขาดแคลนอาหาร จึงมีชาวจีนบางส่วนได้เริ่มออกไปหากลางทางพง ทำไร่ นำผลิตผลเกษตรกรรมมาจำหน่ายในเมือง ซึ่งเดิมต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ แต่ชาวจีนเหล่านี้ไม่สามารถมีกรรมสิทธิ์เหนือที่ดินได้ และอังกฤษได้ส่งเสริมการขยายตัวออกสู่ชนบทของชาวจีนโดยให้อพยพชาวจีนไปสู่ดินแดนที่ห่างไกลและทุรกันดารในที่ราบสูง และอังกฤษยังได้สัญญาว่าจะสร้างถนนเข้าสู่หมู่บ้านเพื่อให้ชาวจีนสามารถนำผลิตผลมาขายในเมืองได้ อาจกล่าวได้ว่าระยะต่อมาชาวจีนที่โยกย้ายไปอยู่ในชนบทเหล่านี้เป็นกลุ่มชนที่ได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนความเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในการต่อสู้ทำสงครามกองโจร

การที่ระบบของสังคมทั้งในมลายาและจีนที่กีดกันการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองของชาวจีน การต้องถูกตัดขาดจากการติดต่อกับแผ่นดินเกิด ความเกลียดชังในรัฐบาลแมนจู และการไม่สามารถเดินทางกลับจีนได้ ตลอดจนการมุ่งสร้างความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ทำให้ชาวจีนซึ่งอพยพมาอยู่ในมลายา พยายามรวมตัวในกลุ่มเชื้อชาติและกลุ่มตระกูล ไม่ยอมผสมผสานกลมกลืนเข้ากับชาวพื้นเมือง และแยกตัวออกเป็นกลุ่มต่างหาก นอกจากนั้นการที่ชาวจีนต้องเผชิญหน้ากับผู้ปกครองท้องถิ่นที่ไม่ชอบและกีดกัน รวมทั้งชาวยุโรปที่ไม่สนใจชาวจีนหวังแต่

เพียงให้ชาวจีนช่วยในการกอบโกยผลประโยชน์<sup>๑</sup> ชาวจีนจึงได้ก่อตั้งกลุ่มการปกครองของตนเอง มีผู้นำต่างหากตามกลุ่มของภาษาเพื่อความสะดวกในการควบคุมดูแลกันเอง และในการติดต่อกับสังคมภายนอกในรูปของสมาคมลับ<sup>๒</sup> นักวิชาการบางท่านเชื่อว่าสมาคมลับชาวจีนได้เข้ามาพร้อมกับชาวจีนที่อพยพเข้ามาล่ายาเป็นรุ่นแรก เพียงแต่ยังไม่เป็นที่รู้จักและสนใจของชาวยุโรป จนกระทั่งเกิดความวุ่นวายในระหว่างชาวจีนในปี ๑๘๕๑<sup>๓</sup>

สมาคมชาวจีนในมลายูมีด้วยกันหลายสมาคม แต่มีได้หมายความว่าทุกสมาคมเป็นสมาคมลับ คงมีเพียงไม่กี่สมาคมเท่านั้นที่เป็นสมาคมลับ ในจำนวนดังกล่าวที่รู้จักแพร่หลายคือ สมาคมจีฮิน (Ghee Hin) ซึ่งเป็นสมาคมลับที่ประกอบด้วยชาวจีนกวางตุ้งและแต้จิ๋ว และสมาคมไฮซัน (Hai San) อันเป็นสมาคมของชาวจีนแคะและฮกเกี้ยน และลักษณะของกลุ่มพวกนี้เลียนแบบสมาคมลับในจีนยุคราชวงศ์แมนจู (Triad Society) ในระยะแรกที่ยังคงกฤษฎังไม่เข้มงวดต่อชาวจีนและให้เสรีภาพในการดำรงชีวิต การชำระรักษาขนบประเพณี วัฒนธรรม ภาษาของชาวจีน รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างชาวจีนกลุ่มต่าง ๆ สมาคมลับจึงได้ฉวยโอกาสเข้าครองคลุมชาวจีน ชาวจีนทุกคนจะต้องเข้าเป็นสมาชิกสมาคมใดสมาคมหนึ่ง โดยสมาคมลับเหล่านี้จะให้ทุนและให้โทษ ทำการปกป้องการดำรงชีวิตและการทำมาหากินของสมาชิก สมาคมยังได้เก็บภาษีเดือนในหมู่ชาวจีนที่ร่ำรวยและทำการค้า และสมาคมลับเหล่านี้ยังทำการค้าของเถื่อน ยาเสพติด และบางครั้งสมาคมลับเหล่านี้ยังกระทำตัวเป็นโจรสลัด ซึ่งชาวคานาคาได้เรียกสมาคมลับชาวจีนในมลายูว่าเป็น

<sup>๑</sup>Viraphol, The Nanyang Chinese, p. 17.

<sup>๒</sup>Maurice Freedman, "The Growth of a Plural Society in Malaya" Pacific Affairs (June 1960) : p. 114. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก Leon Comber, Chinese Secret Society in Malaya : A survey of The Traid Society from 1800-1900. (New York : Incorporated Publisher, 1959), pp. 32-48.

<sup>๓</sup>Bastin, Malaysia : Selected Historical Readings, p. 175.

สมาคมของพวกเขาสลัดและหัวขโมย ภายหลังจากเหตุการณ์วินวายเป็นปี ๑๘๖๗ แล้ว อังกฤษได้เข้าควบคุมกิจการของชาวจีนอย่างเข้มงวด แต่สมาคมลับชาวจีนก็ยังคงดำเนินกิจการต่อไป และสมาคมลับเหล่านี้มีบทบาทอย่างมากในการปลุกเร้าความรู้สึกชาตินิยมในหมู่ชาวจีน และเป็นตัวประสานการดำเนินการบ่อนทำลายของก๊กมินตั๋งและพรรคคอมมิวนิสต์ในระยะต่อมา

ชาวจีนส่วนใหญ่ที่อพยพมาอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต่างสำนึกอยู่ตลอดเวลาว่าตนจะต้องกลับสู่มาตุภูมิบ้านเกิด หลังจากที่สามารถสร้างฐานะให้ดีขึ้นแล้ว ลักษณะเด่นของชาวจีนเหล่านี้จึงเป็นการมาอยู่ชั่วคราว<sup>๑</sup> ชาวจีนจึงไม่ค่อยมีความสนใจต่อระบบการเมืองการปกครองของท้องถิ่น มุ่งแต่แสวงหาความมั่งคั่ง กอบโกยผลประโยชน์และเอาเปรียบชาวมาเลย์อย่างมาก การที่ชาวจีนเข้ามาแย่งชิงการค้าและสิทธิสนมกับชาวยุโรปในการกอบโกยผลประโยชน์ ทำให้ชาวพื้นเมืองเกลียดชังชาวจีน และโจมตีชาวจีนอย่างไรก็ตาม เมื่อชาวจีนมีจำนวนมากขึ้น อังกฤษได้เริ่มเล็งเห็นถึงความสำคัญของชาวจีนและประกอบกับอังกฤษต้องการรักษาสิทธิผลประโยชน์และพัฒนาชาวมาเลย์ อังกฤษจึงได้เริ่มมีมาตรการกำหนดการเข้าเมืองของชาวจีน<sup>๒</sup> แต่มาตรการที่กำหนดขึ้นอันเป็นการกีดกันชาวจีนแทนที่จะเป็นผลดี กลับทำให้ชาวจีนรวมตัวกันมากยิ่งขึ้น และเป็นกลุ่มชนที่ใช้วิธีการต่อสู้ที่ไม่ถูกต้องและเป็นการชักชวนการผสมกลมกลืนชาวจีนเข้ากับชาวพื้นเมืองอันก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมในระยะต่อมา แม้ว่าชาวจีนจะสนิทสนมและร่วมมือกับอังกฤษในการขูดรีดและกอบโกยผลประโยชน์จากมลายาก็ตาม แต่ด้วยความรู้สึกส่วนลึกแล้ว ชาวจีนยังไม่มี ความไว้วางใจและเกลียดชังชาวอังกฤษอยู่ ชาวจีนเหล่านี้ยังรำลึกถึงความพ่ายแพ้จากสงครามจีน และกบฏนักมวย แต่เมื่อจำเป็นต้องอยู่ร่วมกัน เพราะมีผลประโยชน์ร่วมกัน

<sup>๑</sup>Viraphol, The Nanyang Chinese, p. 11.

<sup>๒</sup>Lois Mitchison, The Oversea Chinese : A Background Book.

(London : The Bodley Head, 1961), p. 22.

ชาวจีนจึงต้องยกย่องว่าชาวอังกฤษมีความยุติธรรม ในขณะที่อังกฤษเองก็ยอมรับในความ  
สามารถของชาวจีน แม้ว่าจะไม่ค่อยชอบชาวจีนนัก

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การที่อังกฤษปกครองมลายา โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญคือ  
เศรษฐกิจ ทำให้อังกฤษผูกพันโดยผลประโยชน์จากมลายา และไต่ส่งเสริมให้ชาวจีนอพยพ  
เข้าไปในมลายาเพื่อเพิ่มการผลิตในมลายา และแม้ว่าโดยข้อเท็จจริงชาวจีนจะมีบทบาท  
สำคัญในการช่วยอังกฤษผูกพันโดยผลประโยชน์ แต่อังกฤษกลับให้ความสำคัญและปกป้อง  
ผลประโยชน์ของชาวมลายูพื้นเมือง และกีดกันชาวจีนออกจากสังคมมลายา การที่อังกฤษ  
ขาดนโยบายและการวางแผนที่แน่นอนในการผสมกลมกลืนชาวมลายูและชาวจีนเข้าด้วยกัน  
ทำให้ทั้งสองเชื้อชาติมีความรู้สึกเกลียดชังกันและไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน

#### กำเนิดพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

ในการศึกษาประวัติและวิวัฒนาการของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา จะแยกพิจารณา  
อิทธิพลหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่มีส่วนส่งเสริมต่อกำเนิดและวิวัฒนาการของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา  
เป็นสองปัจจัย ปัจจัยแรกได้แก่ ปัจจัยภายนอก อันเป็นความเคลื่อนไหวขององค์การ  
คอมมิวนิสต์สากล (Communist International Comintern) หรือโคมินเทอรัน  
ภายใต้การนำของรัสเซีย ซึ่งต้องการเผยแพร่อุดมการณ์และทำการปฏิวัติทั่วทั้งโลก และความ  
เคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งมีความเคลื่อนไหวในมลายา เพื่อแสวงหาการสนับสนุน  
ด้านการเงินและกำลังใจจากชาวจีนโพ้นทะเล ซึ่งได้พัฒนาการเป็นการปฏิวัติในมลายา  
ในที่สุด ปัจจัยที่สอง คือปัจจัยภายใน อันเป็นเงื่อนไขทางการเมือง เศรษฐกิจ และ  
สังคมในมลายาเอง ที่มีส่วนส่งเสริมเกื้อหนุนต่อการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ กล่าวได้ว่า  
เงื่อนไขภายในจะเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อกำเนิดของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา และการดำเนิน  
งานของพรรค อย่างไรก็ตาม การแบ่งแยกปัจจัยภายนอกและภายในออกจากกันนั้นเป็นการแบ่ง  
แยกเพื่อการศึกษาเท่านั้น ซึ่งในความเป็นจริงปรากฏการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้น อิทธิพล

<sup>๑</sup>Chai, The Development of British Malaya 1896-1907, p. 105.



ของปัจจัยทั้งสองที่มีต่อพรรคดำเนินไปพร้อมกัน แต่ปัจจัยภายนอกก็มีส่วนเกื้อหนุนที่สำคัญ

### ปัจจัยภายนอก

การปฏิวัติตุลาคม ๑๙๑๗ ทำให้รัสเซียเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นคอมมิวนิสต์ โดยมีพรรคบอลเชวิคเป็นแกนนำ\* เลนินได้สร้างประวัติศาสตร์ของการปฏิวัติและคัดค้านทฤษฎีของมาร์กซ์ว่าควยการปฏิวัติที่กล่าวว่าการปฏิวัติโดยชนชั้นกรรมาชีพ จะเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติทั่วโลก มาสู่การปฏิวัติโดยมีพรรคคอมมิวนิสต์เป็นผู้นำ โดยกล่าวว่าถ้าไม่มีทฤษฎีการปฏิวัติก็ไม่มี การเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิวัติ และหน้าที่ของกองทัพหน้าของชนชั้นกรรมาชีพจะสำเร็จสมบูรณ์ได้ก็ด้วยพรรคที่มีทฤษฎีที่ก้าวหน้า<sup>๑</sup> และเลนินยังได้พิสูจน์ให้ชาวโลกเห็นว่า การปฏิวัติไปสู่คอมมิวนิสต์ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในประเทศพัฒนา หรือประเทศอุตสาหกรรม แต่สามารถปฏิวัติได้ในประเทศกึ่งพัฒนา ซึ่งเลนินเชื่อว่าสามารถทำลายแนวทางนายทุนได้ตรงจุดที่อ่อนแอของระบบจักรวรรดินิยม ในทัศนะของเลนิน จุดอ่อนที่สุดคือรัสเซีย นอกจากนั้น เลนินยังเชื่อว่าการล้มล้างระบบนายทุนและสถาปนาอำนาจของชนชั้นกรรมาชีพขึ้นในรัสเซีย มิได้หมายความว่าฝ่ายสังคมนิยมจะได้รับชัยชนะเด็ดขาด การที่จะทำให้ฝ่ายสังคมนิยมแข็งแกร่ง จะต้องปฏิวัติให้สำเร็จในหลาย ๆ ประเทศ โดยกล่าวว่าภารกิจของการปฏิวัติที่ไ้ชัยชนะสำเร็จฉดนั้นคือการกระทำอย่างสุดความสามารถในประเทศหนึ่ง เพื่อขยายสนับสนุนและกระตุ้นให้เกิดการปฏิวัติขึ้นทุกประเทศในโลก<sup>๒</sup>

---

\*' ตอมาพรรคบอลเชวิคได้เปลี่ยนชื่อเป็นพรรคคอมมิวนิสต์แห่งโซเวียต และประเทศรัสเซียเปลี่ยนเป็นสหภาพสาธารณรัฐสังคมนิยมโซเวียต

<sup>๑</sup> เจ วี สตาลิน, หลักลัทธิเลนิน แปลโดย บำรุง ไพรชวาที, (กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, ๒๕๑๗), หน้า ๓๘.

<sup>๒</sup> เรื่องเดียวกัน. หน้า ๗๑.

ชัยชนะของการปฏิวัติ ๑๙๑๗ ในรัสเซียได้ส่งผลกระทบต่อประเทศด้อยพัฒนาต่าง ๆ เป็นการกระตุ้นวิญญานของการปฏิวัติที่มีอยู่แล้วให้ลุกโชนยิ่งขึ้น และแนวความคิดของเลนินเกี่ยวกับภารกิจที่จะต้องสนับสนุนและขยายการปฏิวัติขึ้น เป็นเสมือนหนึ่งโคมไฟท์สองทางให้กับนักปฏิวัติในประเทศต่าง ๆ ชาวบอลเชวิคกลุ่มหนึ่ง ภายใต้การนำของเลนินได้ก่อตั้งองค์การคอมินเทอรัน เพื่อเป็นองค์การนำในการปฏิวัติและสนับสนุนการปฏิวัติทั่วโลกขึ้นในปี ๑๙๑๙ และเป็นองค์กรในการกำหนดนโยบายยุทธศาสตร์ การปฏิวัติและการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนการปฏิวัติทั่วโลก โดยมีรัสเซียเป็นผู้นำ

จากการประชุมคอมินเทอรัน สมัยที่ ๒ ในปี ๑๙๒๐ ซึ่งที่ประชุมได้มีการวางหลักการทางยุทธศาสตร์ในการปฏิวัติประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย เลนินได้กล่าวว่า ทรายโคที่ประเทศเอเชียยังขาดชนชั้นนายทุนหรือชาวนายูททุกขยักแล้ว การต่อสู้ระหว่างนายทุนกับชนชั้นกรรมาชีพก็จะยืดเยื้อออกไป ภารกิจของการปฏิวัติเอเชียได้รับการวางแนวทางที่เป็นรูปธรรมอย่างเด่นชัด ในปี ๑๙๒๔ ในการประชุมคอมินเทอรันครั้งที่ ๖ ที่ประชุมได้ผลสรุปว่า ประการแรก การปฏิวัติจะไม่อาจสำเร็จได้โดยปราศจากการสนับสนุนจากภายนอก ประการที่สอง การปฏิวัติจะต้องประกอบด้วยการชุมนุมประท้วงเดินขบวน และทำการโฆษณาชวนเชื่อไปก่อน การทำสงครามก่อการร้ายยังไม่พร้อมจนกว่าจะจัดตั้งกองกำลังคิออาวุธและมีฐานกำลังสนับสนุนจากประชาชนจำนวนมาก ประการสุดท้าย การต่อสู้ปฏิวัติให้เน้นโจมตีนโยบายของจักรวรรดินิยม<sup>๒</sup>

✓ ความเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิวัติในแผ่นดินใหญ่จีนของก๊กมินตั๋ง ได้ก่อให้เกิดผลสะท้อนต่อการเมืองหลายประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมลายา ทั้งนี้เพราะ ก๊กมินตั๋ง ได้พยายามแสวงหาความสนับสนุนจากชาวจีนโพ้นทะเล ทั้งในค่านกำลังใจ กำลังคน และเงินทองเพื่อการปฏิวัติ สมาชิกก๊กมินตั๋งกลุ่มหนึ่งได้เดินทางมาปฏิบัติงาน

<sup>๑</sup> Gene Z. Hanrahan, The Communist Struggle In Malaya.

(New York : Institute of Pacific Relations, 1954), p. 2.

<sup>๒</sup> Ibid., p. 2.

เผยแพร่อุคมุมการปฏิวัติและความรู้สึกชาตินิยมในหมู่ชาวจีนในมลายา และในหมู่สมาชิก  
ก๊กมินตั๋งที่มาปฏิบัติงานอยู่ในมลายานั้น ได้มีสมาชิกกลุ่มหนึ่งที่มีความนิยมเลื่อมใสในอุดมการ  
คอมมิวนิสต์รวมอยู่ด้วย สมาชิกที่นิยมคอมมิวนิสต์เหล่านี้ ได้ทำการเผยแพร่อุคมุมการ จัดหา  
และขยายจำนวนสมาชิกขึ้นในหมู่ชาวจีน ซึ่งต่อมาได้จัดตั้งเป็นพรรคคอมมิวนิสต์เอเชียใต้  
หรือพรรคคอมมิวนิสต์นานาชาติ (South Sea Communist Party, Nanyang Communist  
Party) ในปี ๑๙๓๘ มีสิงคโปร์เป็นศูนย์กลาง<sup>๑</sup> มีวัตถุประสงค์เพื่อประสานการปฏิบัติงาน  
ในมลายาและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตลอดจนเอเชียใต้ในเรื่องต่าง ๆ และเพื่อเป็นฐานให้  
พรรคคอมมิวนิสต์อินโดนีเซียสามารถควบคุมการปฏิบัติการในบริเวณอินโดนีเซียของ  
เนเธอร์แลนด์ได้

กลุ่มชาวจีนที่เลื่อมใสคอมมิวนิสต์ส่วนใหญ่ในมลายาเป็นคนจากทางภาคใต้ของจีน  
และผูกอาชีพเป็นคนรับใช้ตามบ้าน คนดูแลภัตตาคารและบ้านพักให้เขา กุหลิวส่วนยง  
มีการจัดองค์การลับที่แข็งแกร่ง ในปี ๑๙๓๔ ได้มีความเคลื่อนไหวในการก่อตั้งสมาคม  
ชาวกวางตุ้งโพ้นทะเล ซึ่งอยู่ในความควบคุมของก๊กมินตั๋ง และได้มุ่งเคลื่อนไหวในหมู่  
กรรมกร และนักศึกษาเพื่อก่อตั้งสหภาพแรงงานนานาชาติ ยังผลให้มีการขยายตัวของสหภาพ  
กรรมกรในมลายาเป็นสหภาพแรงงานนานาชาติ (Nanyang General Labor Union)  
ซึ่งคอมมิวนิสต์ได้พยายามเข้าไปมีอิทธิพล<sup>๒</sup>

การปรากฏตัวของคอมมิวนิสต์เริ่มเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น เมื่อนักปฏิวัติชาว  
อินโดนีเซีย ชื่อ นายตัน มาลากา ได้เดินทางเข้ามาในสิงคโปร์ ในปี ๑๙๓๔ เพื่อผ่านไป  
ประชุมที่เชียงใหม่ นักปฏิวัติผู้นี้ได้ศึกษาสภาพเงื่อนไขของการปฏิวัติในมลายา และดำเนินงาน

<sup>๑</sup>Edgar O'Ballance, Malaya : The Communist Insurgent War  
1948-60. (London : Faber & Faber Limited, 1966), p. 20.

<sup>๒</sup>Anthony Short, The Communist Insurrection in Malaya  
1948-60. (London : Frederick Muller, 1975), p. 20.



อย่างจริงจังในการเผยแพร่คอมมิวนิสต์ ในปี ๑๙๒๕ ภายหลังจากที่เขาต้องหนีภัยจากการ ล้มเหลวของการปฏิวัติในชวา นายตัน มาลากา ได้ทำการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิวัติ ในมลายา และรายงานไปยังสำนักงานภาคตะวันออกของโคมินเทิร์น (Far Eastern Bureau of the Comintern) ที่เซี่ยงไฮ้ เป็นฐานปฏิบัติงานในการส่งผู้ปฏิบัติงานของ คอมมิวนิสต์มายังภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในนามของพรรคก๊กมินตั๋ง อันมีลักษณะเป็น การเข้าร่วมรับช่วงภารกิจ การช่วยเหลือสนับสนุนการปฏิวัติในมลายาแทนจีนที่ดำเนินงานไม่ คอยประสบความสำเร็จ<sup>๑</sup>

อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในมลายามีข้อจำกัด เพราะว่างาน ของพรรคดำเนินไปได้อย่างช้า ๆ และไม่สามารถหาสมาชิกจากชนเชื้อชาติอื่นได้ นอกจาก ชาวจีน และการปฏิบัติงานที่ผ่านมาไม่ค่อยได้ผล ในการประชุมพรรคครั้งที่ ๓ ที่สิงคโปร์ ในเดือนเมษายน ๑๙๓๐ โคมินตีให้จัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์มลายา โดยมีนโยบายเพื่อจัดตั้ง สาธารณรัฐแบบโซเวียตขึ้นในมลายา มุ่งดำเนินงานปฏิวัติมลายาและกระจายภารกิจการปฏิวัติ ที่พรรคคอมมิวนิสต์นานาชาติเคยรับผิดชอบไปให้คอมมิวนิสต์ในแต่ละประเทศ ทำการปรับ ยุทธศาสตร์ยุทธวิธีการปฏิวัติตามสภาพเงื่อนไขภายในของแต่ละท้องถิ่น โดยพรรคคอมมิวนิสต์ มลายาอยู่ภายใต้การควบคุมช่วยเหลือของสำนักงานภาคตะวันออกของโคมินเทิร์น (Far Eastern Bureau of the Comintern) และเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง เป็นพรรคคอมมิวนิสต์มลายา จึงได้มีการก่อตั้งสหภาพแรงงานมลายา (Malayan General Labour Union) ขึ้นมาแทนสหภาพแรงงานนานาชาติที่เลิกล้มไป

<sup>๑</sup>Ibid., p. 20., Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 17.

ภายหลังการจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์มลายา โคมินเทอรันได้จัดส่งผู้ปฏิบัติงานเข้ามาช่วยเหลือแนะนำและประสานงานการปฏิบัติของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา กับองค์การโคมินเทอรัน ซึ่งนายโจเซฟ ดูครอกซ์ (Josept Ducrox) สมาชิกคอมมิวนิสต์สากลจากฝรั่งเศส นายโจเซฟ ถูกทางการอังกฤษจับได้ ในปี ๑๙๓๑ และได้สารภาพถึงภารกิจและการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์สากลในมลายาว่า ได้ดำเนินการจัดรูปองค์การให้กับสหภาพแรงงาน จ่ายเงินอุดหนุนพรรคคอมมิวนิสต์มลายา สหภาพแรงงานและองค์การเยาวชนคอมมิวนิสต์ การดำเนินงานดังกล่าวอยู่ภายใต้การควบคุมของสำนักงานภาคตะวันออกของโคมินเทอรัน ซึ่งภายหลังจากที่อังกฤษได้กำจัดสำนักงานภาคตะวันออก รัสเซียได้จัดตั้งองค์การบังหน้าใหม่คือ สหภาพแรงงานภาคพื้นปาซิฟิก (Pan-Pacific Trade Union Secretariate) ที่เชียงใหม่ ขึ้นมารับช่วงงานแทน ทั้งสำนักงานภาคตะวันออก และสหภาพแรงงานภาคพื้นปาซิฟิก มีภารกิจชี้นำควบคุมการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในมลายาและเอเชีย การจับกุมนายโจเซฟครั้งนี้ มีผลทำให้มีการกวาดล้างคอมมิวนิสต์ครั้งใหญ่ในมลายาและเชียงใหม่ ทำให้การเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์หยุดชะงักลงไป

พรรคคอมมิวนิสต์มลายา เริ่มฟื้นตัวในปี ๑๙๓๓ โดยได้รับการสนับสนุนจากรัสเซียอย่างมาก รัสเซียให้ทุนส่งนักศึกษาไปเรียนต่อในมอสโคว์ และในปี ๑๙๓๔ ได้มีการพบหลักฐานว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้รับคำสั่งจากเชียงใหม่ให้ทำการนัดหยุดงาน ก่อการประท้วงและก่อวินาศกรรม<sup>๒</sup> พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ประชุมพรรคครั้งที่ ๖ ตลอดจนจัดทำร่างธรรมนูญพรรค มีผลทำให้ฐานะของพรรคดีขึ้นในสายตาของคอมมิวนิสต์ต่างประเทศ<sup>๓</sup>

<sup>๑</sup>Harry Miller, Menace in Malaya. (London : George G.Harrap Co.Ltd., 1954), p. 23.

<sup>๒</sup>Victor Purcell, The Chinese in Southeast Asia. (London : Oxford University Press, 1965), p. 301.

<sup>๓</sup>Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 18.

## ปัจจัยภายใน

แม้ว่าการปฏิบัติของพรรคคอมมิวนิสต์จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากพรรคคอมมิวนิสต์พี่น้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพรรคคอมมิวนิสต์ที่มีประสบการณ์และประสบความสำเร็จในการปฏิบัติ เช่น พรรคคอมมิวนิสต์รัสเซียและจีน เป็นการช่วยเหลือในระหว่างพรรคที่พรรคน้อง แลกเปลี่ยนประสบการณ์ความแจ่มชัดในการปฏิบัติ แต่การปฏิบัติย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าขาดเสียซึ่งเงื่อนไขภายในที่คือ

เลนินได้อธิบายเกี่ยวกับการปฏิบัติไว้ว่า การปฏิบัติจะไม่สำเร็จได้เลยถ้าไม่มีความคับขันครอบคลุมไปทั่วทั้งประเทศ และเงื่อนไขของการปฏิบัติในทัศนะของเลนินคือ<sup>๑</sup>

๑. กรรมกรส่วนมาก (หรืออย่างน้อยที่สุดกรรมกรที่ต้นตัวในทางการเมือง และมีความรู้สึกในเรื่องชนชั้นเป็นส่วนมาก) จะต้องเข้าใจว่าจำเป็นต้องปฏิบัติ และพร้อมที่จะเสียสละชีวิตของเขาเพื่อการปฏิบัติ

๒. ชนชั้นที่ทำการปกครองอยู่ จะต้องประสบวิกฤตการณ์ในด้านการปกครอง วิกฤตการณ์นี้จะถึงเอามวลชนแม่แต่ที่ลาหลังที่สุดเข้าร่วมการเคลื่อนไหวทางการเมือง ซึ่งทำให้ฐานะของรัฐบาลอ่อนแอ และเปิดโอกาสให้นักปฏิวัติล้มรัฐบาลได้รวดเร็ว

เหมาเจ๋อตุง ได้อธิบายการปฏิบัติว่า เป็นสภาวะการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ของแต่ละประเทศนั้น โดยเขาอธิบายไว้ในเรื่องมูลเหตุการเกิดอำนาจรัฐแดงว่า

"อำนาจรัฐแดงไม่อาจเกิดขึ้นได้ในประเทศจักรพรรดินิยมใด ๆ และไม่อาจเกิดขึ้นได้ในเมืองขึ้นใด ๆ ที่จักรพรรดินิยมปกครองโดยตรง แต่จะเกิดขึ้นได้ในจีน ซึ่งเป็นกิ่งเมืองชนที่ลาหลังทางเศรษฐกิจและถูกจักรพรรดินิยมปกครองโดยอ้อม และจะต้องมีปรากฏการณ์ประหลาดอีกสิ่งหนึ่ง คือ สงครามระหว่างอำนาจรัฐ

<sup>๑</sup> เจ วี สตาลิน, หลักลัทธิเลนิน, หน้า ๒๐.

การที่อำนาจรัฐแดงจีนเกิดขึ้นและดำรงอยู่ได้เป็นเพราะมวลชน กรรมกร ชาวนา และทหารเคยลุกฮือขึ้นมาแล้วในการปฏิวัติประชาธิปไตยชนชั้นนายทุน และเคยมีการต่อสู้ทางเศรษฐกิจ และการเมืองมาครั้ง

การที่อำนาจรัฐแดงเล็ก ๆ จะดำรงอยู่ได้โดยกำหนดเงื่อนไขว่า สถานการณ์ปฏิวัติทั่วประเทศจะคลี่คลายไปข้างหน้าหรือไม่<sup>๑</sup>

และวารสารพรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยกล่าวไว้ว่า "การปฏิวัติจะส่งออกหรือสั่งเข้าไม่ได้ ไม่มีใครสามารถห้ามประชาชนในต่างแดนทำการปฏิวัติและไม่มีใครที่สามารถผลิตการปฏิวัติในต่างแดนได้ โดยวิธีการทำตนช้าในนาให้โตเร็วโดยวิธีการตั้งตนช้าให้สูงขึ้น"

นั่นคือการปฏิวัติในประเทศใดประเทศหนึ่ง เป็นผลจากสภาพการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของม ประเทศนั้นเอง เป็นปัจจัยหลักที่จะชี้ขาดว่า การปฏิวัติจะสำเร็จหรือไม่ ส่วนการช่วยเหลือจากภายนอกเป็นเพียงปัจจัยหนุนช่วยการปฏิวัติเท่านั้น การปฏิวัติจึงเป็นผลผลิตของการดำเนินงานของประชาชนภายในประเทศนั้นเอง

✓ ปัจจัยภายในที่มีส่วนสำคัญในการส่งเสริม เกื้อหนุนการขยายตัวของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาคือ

๑. นโยบายการปกครองของอังกฤษ ซึ่งทำให้เกิดสภาพการณ์ทางการเมือง และเศรษฐกิจที่ประชาชน โดยเฉพาะชาวจีนอพยพ ถูกเอารัดเอาเปรียบในสังคม
๒. การรวมกลุ่มของชาวจีน ที่เอื้ออำนวยต่อการขยายตัวของคอมมิวนิสต์
๓. อุดมการณ์ชาตินิยมได้รับการกระตุ้นในหมู่ชาวจีน เพื่อการปฏิวัติในแผ่นดินจีน และส่งผลสะท้อนที่เป็นผลดีต่อการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในที่สุด ซึ่งจะอธิบายโดยย่อต่อไปนี้

---

<sup>๑</sup> เหมาเจ๋อตง, สรรณิพนธ์การทหาร (ปักกิ่ง : สำนักพิมพ์ภาษาต่างประเทศ, ๑๙๖๗), หน้า ๘.



### ๑. นโยบายการปกครองของอังกฤษ

ในระหว่างศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐ อังกฤษเข้าทำการปกครองมลายา ในลักษณะที่มุ่งแสวงหาและกอบโกยผลประโยชน์จากสวนยางและแร่ดีบุกของมลายา และไม่มึนโยบายที่จะพัฒนาส่งเสริมการปกครองของมลายาให้เจริญก้าวหน้า การพัฒนาที่เกิดขึ้นโดยส่วนใหญ่จึงเป็นการดำเนินการเพื่อปกป้องหรือเอื้ออำนวยต่อการแสวงหาผลประโยชน์ของอังกฤษเอง แม้แต่การแก้ไขปัญหาทางการเมืองที่เกิดขึ้นก็เพื่อธำรงรักษารัฐฐานะของตนให้มั่นคงมากกว่าการจะปรับปรุงกลไกทางการเมืองหรือปูพื้นฐานทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยให้แก่มลายา ยิ่งกว่านั้นกลับส่งเสริมเศรษฐกิจฐานะสุดตานให้ดีขึ้นเพื่อที่จะได้ใช้เป็นเครื่องมือในการกดขี่ควบคุมและปราบปรามประชาชนที่จะต่อต้านการปกครองของอังกฤษ การมุ่งกอบโกยของอังกฤษทำให้เกิดการขยายตัวของชาวจีนอพยพในมลายาอย่างมากมายซึ่งจะพบว่า ในปี ๑๙๑๑ มลายามีประชากรประมาณ ๒.๖ ล้านคน ปี ๑๙๒๑ มีประชากรประมาณ ๓.๓ ล้านคน โดยเป็นชาวมาเลย์ประมาณ ๔๘.๘ % และเป็นชาวจีน ๓๕.๒ % ปี ๑๙๓๑ มีประชากรประมาณ ๔.๓ ล้านคน เป็นชาวมาเลย์ประมาณ ๓๗.๘ % ชาวจีนประมาณ ๓๘.๒ % ปี ๑๙๔๗ มีประชากรประมาณ ๕.๘ ล้านคน เป็นชาวมาเลย์ประมาณ ๓๘.๒ % ชาวจีนประมาณ ๔๔.๗ % จนถึงปี ๑๙๔๗ ชาวจีนจะเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ เมื่อรวมสิงคโปร์กับมลายาเข้าด้วยกัน แต่ถ้านับมลายา ชาวมาเลย์ก็ยังคงเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ โดยมีชาวมาเลย์ประมาณ ๒.๒ ล้านคน หรือ ๔๘.๘๖ % ส่วนชาวจีนมีประมาณ ๑.๘ ล้านคน หรือ ๓๘.๘ %<sup>๑</sup>

เมื่อชาวจีนอพยพเข้ามาอยู่ในมลายาในระยะแรก มีความตั้งใจที่จะเข้ามาอาศัยอยู่เพียงชั่วคราว ไม่ได้หวังที่จะตั้งรกรากถาวร ไม่มีความรู้สึกผูกพันกับมลายา มุ่งกอบโกย

<sup>๑</sup>Victor Purcell, Communist or Free. (London : Victor Gollancz Ltd, 1954), p. 37.

สะสมเงินทองเพียงอย่างเดียว ไม่ได้สนใจที่จะแสวงหาสิทธิทางการเมือง การอพยพเข้ามา  
 มลายาของชาวจีนเป็นช่วงเวลาที่ยกฤษกำลังต้องการแรงงานจำนวนมาก เพื่อการทำเหมือง  
 แร่และสวนยาง และอังกฤษเองก็ไม่เข้มงวดกวดขันชาวจีนมากนัก คงปล่อยให้ได้อยู่อย่างอิสระ  
 ผลจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในปี ๑๙๓๑ - ๑๙๓๓ ทำให้ชาวจีนจำนวนมากอพยพออกจากเมือง  
 จีน อังกฤษจึงได้วางมาตรการจำกัดการเข้าเมืองของชาวจีน และสงครามระหว่างจีน -  
 ญี่ปุ่น ทำให้สตรีชาวจีนอพยพเข้ามาในมลายามากขึ้น สงครามทำให้ชาวจีนเหล่านี้ตกค้าง  
 และไม่สามารถเดินทางกลับจีนได้ และเมื่อมีการสมรระหว่างชาวจีนด้วยกันเองมากยิ่งขึ้น  
 แล้ว ทำให้ความกระตือรือร้นในการจะกลับแผ่นดินใหญ่ลดลง อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาของ  
 นักวิชาการบางท่านพบว่า ในปี ๑๙๓๕ ได้มีชาวจีนอพยพเข้ามาในมลายาประมาณแสนกว่าคน  
 แต่ในขณะเดียวกันก็มีชาวจีนอพยพกลับจีนในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน<sup>๑</sup> ซึ่งเข้าใจว่าน่าจะเป็นการ  
 เดินทางกลับแผ่นดินใหญ่เพื่อเข้าร่วมกับรัฐบาลจีนในการต่อสู้กับผู้นุกรานชาวจีนญี่ปุ่น ในสงคราม  
 จีน - ญี่ปุ่น ในปี ๑๙๔๓ มีแนวโน้มที่แสดงว่าชาวจีนบางส่วนเริ่มมีความตั้งใจในการที่จะฝัง  
 รกรากอยู่ในมลายา สิ่งหนึ่งที่แสดงออกคือจำนวนการเกิดของเด็กชาวจีนเพิ่มมากขึ้น

การปกครองของมลายาในยุคที่ยกฤษเข้าครอบครองนั้น ประชาชนชาวมาเลย์  
 ตกอยู่ในสภาวะที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ กล่าวคือ ชาวมาเลย์ซึ่งแต่เดิมเป็นเจ้าของประเทศ  
 ยึดอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก แม้ว่าจะต้องส่งส่วยให้แก่ผู้ลต่าน แต่เมื่อสภาพทางเศรษฐกิจ  
 เปลี่ยนแปลงไป มีการทำเหมืองแร่ โครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมความเป็นอยู่เริ่มเปลี่ยน  
 แปลง ชาวมาเลย์ซึ่งโดยธรรมชาติเป็นชนชาติเฉื่อยชาไม่สนใจการเปลี่ยนแปลงและการเรียน  
 รู้ ไม่พยายามปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง จึงถูกชาวจีนซึ่งมีความกระตือรือร้น ชยัน  
 ขันแข็งในการทำงานเข้ามาคุมอำนาจทางเศรษฐกิจแทน ชาวจีนอพยพทำธุรกิจทุกอย่าง

<sup>๑</sup> K.J. Ratnam, Communalism and the Political Process in Malaya.  
 (Kuala Lumpur : Oxford University Press, 1965), p. 6.

<sup>๒</sup> Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 4.

ตั้งแต่งานชั้นต่ำจนถึงงานธุรกิจระดับสูง ส่วนชาวมาเลย์ต้องถอยร่นไปอยู่ในชนบทและถูกเอารัดเอาเปรียบจากชาวอังกฤษและชาวจีนที่ทำตัวเป็นเครื่องมือของอังกฤษในการกอบโกยผลประโยชน์

ขณะเดียวกันสภาพการทำงานของชาวจีนอพยพในมลายายอยู่ในสภาพแบบทาส แรงงาน ต้องถูกบังคับใช้แรงงานวันละ ๑๐ - ๑๒ ชั่วโมง บางครั้งถึง ๑๔ ชั่วโมง ภายใต้สภาวะการทำงานที่ต่ำ และกฎหมายแรงงานที่มีอยู่ไม่ได้รับการบังคับใช้ในหมู่ชาวจีน ซึ่งส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือ ยิ่งไปกว่านั้น กรรมกรที่ทำงานไร่ ยังได้รับค่าแรงต่ำกว่าพวกกรรมกรโรงงานอุตสาหกรรมและยังไม่ได้อำนาจเต็มตามจำนวน ต้องถูกหักเป็นค่านายหน้าในการจัดหางาน กรรมกรที่ทำงานตามไร่ คิดเป็น ๗๕ % ของกรรมกรทั้งหมด และเป็นชาวจีนถึง ๗๗ % ส่วนใหญ่ทำงานตามสวนยาง<sup>๑</sup>

อาจกล่าวได้ว่าการกดขี่ขูดรีดผู้ใช้แรงงานเหล่านี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ได้รับการเผยแพร่และเป็นที่ยอมรับของชนชั้นกรรมกร ข้อที่น่าสังเกตก็คือเหตุใดอุดมการณ์คอมมิวนิสต์จึงสามารถเจาะเข้าสู่กรรมกรชาวจีนมากกว่าชาวมาเลย์ จากการศึกษาดูมูลเหตุสองประการคือ

๑. อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ที่แผ่ขยายในคาบสมุทรมลายานั้น เข้าสู่สิงคโปร์ก่อน โดยผู้ปฏิบัติงานของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งถูกส่งเข้ามาปฏิบัติงานเผยแพร่อุดมการณ์แสวงหาการสนับสนุนต่าง ๆ จากชาวจีนโพ้นทะเลเพื่อการปฏิวัติประเทศจีน และต่อมาแผ่ขยายเข้ามาในมลายา ที่สิงคโปร์นั้นประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวจีนอพยพ แน่นอคนที่สุดชาวจีนยอมเป็นชนกลุ่มแรกที่สัมผัสกับอุดมการณ์คอมมิวนิสต์

<sup>๑</sup>N.A. Simoniya, Oversea Chinese in Southeast Asia : A Russian Study. (U.S. Joint Publication Research Service, 1961), pp. 78-100.



๒. ชาวจีนโพ้นทะเลที่อาศัยอยู่ในมลายา เป็นพวกที่อพยพมาจากทางตอนใต้ของจีน ซึ่งเป็นดินแดนที่คุกรุ่นไปด้วยวิญญาณของการปฏิวัติ และมีความพยายามตลอดเวลาที่จะโค่นล้มรัฐบาลแมนจู ดังนั้น จึงมีความรู้สึกตื่นตัว และสนับสนุนการปฏิวัติในจีน รวมทั้งยอมรับแนวความคิดของการปฏิวัติที่ถูกนำเข้ามาในมลายาโดยชาวจีนไค่กวาง ด้วยเหตุนี้ กรรมกรชาวจีนในมลายาจึงมีความคิดก้าวหน้า ยอมรับการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้เร็ว และมีวิญญานการปฏิวัติ นอกจากนี้ชาวจีนยังมีการจัดองค์กรภายในกลุ่มตัวเองที่คึกคักอยู่แล้ว ในลักษณะเป็นสมาคมลับที่จะก่อหนุ่่นต่อการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ นายตัน มาลากา นักปฏิวัติชาวอินโดนีเซีย ซึ่งได้เดินทางเข้ามาในสิงคโปร์ เพื่อเดินทางไปประชุมที่จีนในปี ๑๙๒๔ และได้หลบหนีภัยจากการล้มเหลวของการปฏิวัติในอินโดนีเซีย เข้ามาหลบซ่อนในมลายาในปี ๑๙๒๕ ได้พยายามดำเนินงานเผยแพร่อุดมการณ์ พยายามจัดตั้งปลุกระดมชาวมลายู แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากว่าชาวมลายูไม่มีความสนใจทางการเมือง นอกจากนั้น ชาวมลายูที่มีการศึกษาคดี ได้เข้าไปอยู่ในระบอบราชการ ซึ่งทำให้มีความรู้สึกมั่นคงในชีวิต และมีความยึดมั่นในศาสนา ทำให้คอมมิวนิสต์ไม่สามารถเจาะเข้าไปได้ นายตัน มาลากาเองถึงกับกล่าวว่าชาวจีนจะเป็นกลุ่มชนที่คอมมิวนิสต์น่าจะฝากความหวังไว้มากกว่า\*

## ๒. การรวมกลุ่มของชาวจีนที่เอื้ออำนวยต่อการขยายตัวของคอมมิวนิสต์

ผลสะท้อนจากการปกครองของอังกฤษ ในการส่งเสริมชาวจีนและชาวมลายูให้มีการปกครองกันเองตามกลุ่มเชื้อชาติ โดยอาศัยชนบระเพณีของแต่ละฝ่าย ทำให้ทั้งสองเชื้อชาติไม่มีความรู้สึกผูกพันกัน และยังเกิดความไม่ไว้วางใจกัน ชาวมลายูยังมีความรู้สึกเกลียดชังชาวจีนที่เข้ามาแย่งชิงอาชีพที่ทำกิน และผลประโยชน์ต่าง ๆ โดยร่วมมือกับอังกฤษในการ ขูดรีดกอบโกยผลประโยชน์จากมลายา ทำให้ทั้งสองเชื้อชาติมีความขัดแย้งกัน อย่างไรก็ตาม ปัญหาขัดแย้งระหว่างชาวมลายูและชาวจีนนั้นไม่ใช่เป็นปัญหาในเรื่องเชื้อชาติ แต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังมีเนื่องมาจากสาเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการดังนี้คือ

\*Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 6.

๑. การที่ทั้งสองฝ่ายมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันและไม่สามารถรวมกันได้ รวมทั้งยังมีความแตกต่างในภาษา ศาสนา ประเพณี

๒. คนสองเชื้อชาติมีถิ่นที่อยู่แยกจากกัน กล่าวคือ ในขณะที่ชาวมลายูอาศัยอยู่ฝั่งตะวันออก ชาวจีนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ด้านตะวันตก ซึ่งมีความเจริญมาก มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี จึงก่อให้เกิดปัญหาความยากลำบากในการติดต่อสัมพันธ์กัน

๓. ชาวมลายูถือว่าตนเป็นเจ้าของประเทศที่แท้จริง ดังนั้น จึงควรได้รับสิทธิเหนือกว่าบุคคลที่ไม่ใช่เชื้อสายมลายู ซึ่งเป็นสิ่งที่บุคคลอื่นที่มีเชื้อสายมลายูไม่อาจยอมรับไว้ได้ตลอดไป สาเหตุเหล่านี้ทำให้ชาวจีนพยายามแยกตัวเองออกมาเป็นอิสระจากสังคมมลายู และรวมกลุ่มในระหว่างชาวจีนที่มีภาษาพูดและชนบประเพณีเดียวกันเป็นสมาคม รวมทั้งสมาคมลับด้วย ซึ่งอังกฤษเองก็พอใจที่จะใช้ชาวจีนปกครองกันเอง

ในระยะแรก อังกฤษเองก็ไม่สนใจสมาคมลับ ในขณะที่อังกฤษยังไม่มั่นนโยบายที่แน่นอนว่าจะทำอย่างไรก็ต่อชาวจีน สมาคมลับชาวจีนได้เร่งสะสมกำลังและสร้างความแข็งแกร่ง และไต่อกการร้ายหนักมือขึ้น จนในที่สุดอังกฤษจึงได้เริ่มให้ความสนใจและควบคุมชาวจีน โดยได้ออกกฎหมายห้ามมีสมาคมลับ ในปี ๑๘๘๘ และกำหนดบทลงโทษผู้ที่เข้าเป็นสมาชิก แต่กฎหมายก็ไม่มีผลในการบังคับใช้ เพราะว่าการกิจการของสมาคมลับยังคงดำเนินต่อไป และอังกฤษไม่สามารถตรวจสอบได้ และรัฐบาลขณะนั้นต้องการกีดกันชาวจีนมากกว่าพยายามผสมกลมกลืน ชาวจีนกับชาวมลายูเข้าด้วยกัน โดยให้มีผลประโยชน์ร่วมกัน<sup>๑</sup>

<sup>๑</sup>Ratnam, Communalism and the Political Process in Malaya, p. 3.

<sup>๒</sup>Leon F. Comber, "Chinese Secret Society in Malaya : A Survey of The Triad Society from 1800-1900. (New York : Incorporated Publisher, 1959), p. 227.

<sup>๓</sup>Purcell, Communist or Free, p. 40.

ทำให้ชาวจีนยิ่งแยกตัวออกไปมากขึ้น โดยไม่มีความรู้สึกที่ว่าพวกตนมีส่วนรับผิดชอบต่องานที่ตนร่วมอาศัยอยู่ด้วย ส่วนชาวมลายูก็หวังพึ่งอังกฤษให้ควบคุมชาวจีน

การรวมกลุ่มของชาวจีนในรูปของสมาคมและสมาคมลับต่าง ๆ นี้ ย่อมเป็นเป้าหมายที่ผู้ต้องการแสวงประโยชน์ในการผลักดันให้วัตถุประสงค์ของตนสำเร็จลุล่วงไปได้ นักปฏิวัติประชาธิปไตยภายใต้การนำของ ดร.ซุนยัตเซน ซึ่งได้ก่อตั้งสมาคมเพื่อการปฏิวัติในจีนที่กลางทะเลสาบใหม่ (Hsing Chung Hai) ในปี ๑๘๘๘ และได้เข้ามาจัดตั้งสาขาในสิงคโปร์ ในปี ๑๘๐๖ โดยใช้ชื่อว่าพรรคทะเลสาบ (Chung Hai Tang) ซึ่งต่อมาก็กมบังคับก็ได้เข้ามาจัดตั้งสาขาในมลายาเพื่อรับการสนับสนุนจากชาวจีนอพยพ โดยการยินยอมของอังกฤษในปี ๑๘๑๒ สมาคมเพื่อการปฏิวัติหรือก๊กมินตั๋งได้ให้ความสนใจอย่างมากต่อสมาคมชาวจีนที่มีอยู่ และใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดเผยแพร่อุดมการณ์หาสมาชิกและรับความช่วยเหลือด้านการเงินซึ่งเป็นจุดหลัก ในปี ๑๘๒๕ อังกฤษเริ่มปราบปรามการค้าแรงงานของก๊กมินตั๋ง โดยเชื่อว่ามีการกระทำที่บ่อนทำลายการปกครองของอังกฤษในมลายา อังกฤษถือว่าชาวจีนที่เข้ามาอยู่ในมลายาจะต้องไม่มีพฤติกรรมทางการเมืองต้องละทิ้งการเมืองไว้ในจีน ไม่ควรเข้ามาบ่อนทำลายสร้างปัญหาให้กับประเทศที่ตนเข้าไปอยู่ชั่วคราว แต่การจัดจัดการของก๊กมินตั๋งก็เกินกว่าที่อังกฤษจะสามารถทำลายได้ อย่างไรก็ตามก็ได้เกิดมีแนวความคิดในหมู่ข้าราชการอังกฤษ โดยเฉพาะ เซอร์ ฮิว คลิฟฟอร์ด ข้าราชการใหญ่อังกฤษมีความคิดที่จะแก้ไขปัญหานี้โดยเห็นว่าควรแยกชาวจีนที่มีแนวความคิดสายกลางออกจากพวกหัวรุนแรงในก๊กมินตั๋ง แต่รัฐบาลอังกฤษไม่เห็นด้วย โดยแย้งว่าชาวต่างดาวที่เข้ามาอยู่อาศัยไม่ควรเข้าเกี่ยวข้องกับการเมืองในประเทศของคนอื่น เพราะจะทำให้เกิดการขัดแย้งในผลประโยชน์และความคิดกับประเทศที่ตนไปอาศัยอยู่

<sup>๑</sup>Purcell, The Chinese in Malaya, p. 215.

นอกจากจีนก๊กมินตั๋งที่พยายามเข้าไปแสวงประโยชน์จากกลุ่มชาวจีนแล้ว จีนคอมมิวนิสต์และคอมมิวนิสต์สากลก็ให้ความสนใจด้วย ผู้ปฏิบัติงานของคอมมิวนิสต์สากลที่ส่งเข้ามาดำเนินงานในมลายาก็มุ่งไปยังกลุ่มและสมาคมชาวจีน ทั้งนี้เพราะมีการจัดองค์การที่ค้ำอยู่แล้ว และเกื้อหนุนต่อการดำเนินงานลับของคอมมิวนิสต์ ซึ่งในระยะต้นศตวรรษที่ ๒๐ จีนคอมมิวนิสต์ได้เริ่มเข้าจัดตั้งสายงานในหมู่กรรมกรชาวจีน มีการเคลื่อนไหวจัดตั้งองค์การกรรมกรอย่างใดก็ตาม การแตกแยกระหว่างจีนคอมมิวนิสต์กับจีนก๊กมินตั๋งในปี ๑๙๒๗ ก่อให้เกิดผลสะท้อนต่อชาวจีนในมลายา ทำให้มีการแตกแยกเป็นสองฝ่ายเช่นเดียวกัน กลุ่มของพวกจีนคอมมิวนิสต์ต่อมากลายเป็นพรรคคอมมิวนิสต์มลายา และมุ่งแสวงหาสมาชิกและกำลังเงินเพื่อดำเนินการปฏิวัติจากสมาคมต่าง ๆ ของชาวจีน

อย่างไรก็ตาม อังกฤษเองไม่ได้ตระหนักถึงภัยคุกคามที่มีมาจากชาวจีนและพรรคคอมมิวนิสต์มลายามากนัก คงมุ่งดำเนินนโยบายไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในของมลายา ด้วยเหตุนี้แม้ว่าพวกคอมมิวนิสต์จะเริ่มการก่อการร้าย แต่อังกฤษยังไม่สนใจจะปราบปราม พรรคคอมมิวนิสต์อย่างจริงจัง อังกฤษเพิ่งเริ่มตระหนักถึงภัยอันตรายเมื่อ นายเฮนรี เกอร์นี่ (Henry Gurney) ข้าราชการอังกฤษถูกยิงตายในปี ๑๙๕๑<sup>๑</sup>

อาจกล่าวได้ว่าการเติบโตและขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในมลายา ส่วนหนึ่งเป็นผลจากนโยบายและการไม่สนใจของข้าราชการอังกฤษ ซึ่งทำให้ชาวจีนมีความไม่พอใจ และไปเข้าร่วมกับคอมมิวนิสต์ อันเนื่องมาจากความสามารถในการผสมกลมกลืนเชื้อชาติต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ความผิดพลาการและล้มเหลวของอังกฤษนั้นยังเป็นผลเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจและสังคมมลายา ความไม่พอใจและการขาดการปูพื้นฐานทางสังคม<sup>๒</sup>

<sup>๑</sup>Robert O. Tilman, "The non - lesson of Malayan Emergency" Asian Survey. (Aug. 1966) : p. 409.

<sup>๒</sup>Milton Osberne, Region of Revolt : Focus on Southeast Asia. (Australia : Pergamar Press, 1970), p. 56.



### ๓. ความรู้สึกชาตินิยมของชาวจีน

ความรู้สึกชาตินิยมของชาวจีนเริ่มจากการที่ยุโรปบีบบังคับให้ประเทศจีนเปิดประเทศ เพื่อกอบโกยผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในศตวรรษที่ ๒๐ การที่จีนต้องพ่ายแพ้แก่ชาวยุโรป นับแต่การพ่ายแพ้ในสงครามฝิ่นในปี ๑๘๓๙ - ๔๐ และติดตามด้วยการที่ถูกชาวยุโรปก่อกวนข่มเหง คุกคามเหยียดหยาม และการปฏิบัติต่อชาวจีนอย่างต่ำต้อย อันเป็นการทำลายเกียรติภูมิของจีน ทำให้ชาวจีนเกลียดชังชาวยุโรป ความรู้สึกนี้ไ้กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกชาตินิยมในชาวจีน ในการต่อต้านชาวยุโรปและรัฐบาลแมนจู โดยเริ่มตนด้วยการก่อกวนกบฏไท่ปิงในปี ๑๘๕๐ - ๖๐<sup>๑</sup> ความไม่สงบของดินแดนภาคใต้ทำให้ชาวจีนอพยพลงมาในมลายาเป็นจำนวนมาก ความรู้สึกเกลียดชังชาวยุโรปและต่อต้านรัฐบาลแมนจูจึงได้แผ่ขยายเข้าไปในมลายาค่าย และทำให้ชาวจีนยังมีความผูกพันกับจีน และรู้สึกว่าตนยังมีสิทธิและหน้าที่ต่อแผ่นดินแม่ จีนเป็นแบบอย่างทางการเมืองและวัฒนธรรมอันมีค่าของตน<sup>๒</sup>

การศึกษาภาษาจีนในโรงเรียนจีนของชาวจีนในมลายาเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกชาตินิยมในหมู่ชาวจีน ซึ่งขบวนการต่อสู้ของก๊กมินตั๋งได้มีส่วนช่วยด้วยการจัดส่งครูสอนภาษาจีนเข้ามาในโรงเรียนจีน<sup>๓</sup>

สงครามระหว่างจีนกับญี่ปุ่นในปี ๑๙๓๗ เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ช่วยปลุกเร้าความรู้สึกชาตินิยมในหมู่ชาวจีนให้รุนแรงขึ้น รัฐบาลจีนเองก็ไม่ค่อยได้สนใจต่อการทำสงครามป้องกันประเทศ มุ่งแต่การปราบปรามคอมมิวนิสต์ ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เรียกร้องให้มีการสามัคคีกันในการต่อสู้ขับไล่นักทรานชาวจีนผู้ไปออกไปจากประเทศ ขณะเดียวกันกลุ่มผู้รักชาติในรัฐบาลเจียงไคเช็ค ได้ดำเนินการจับกุมตัวเจียงไคเช็คเพื่อบีบบังคับให้เจียงไคเช็คทำ

<sup>๑</sup>Viraphol, The Nanyang Chinese, p. 19.

<sup>๒</sup>Maurice Feedman, "The Chinese in Southeast Asia : A long view" Asian Reviews (1966) : p. 24.

<sup>๓</sup>Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 39.

สงครามป้องกันประเทศญี่ปุ่น และชาวจีนในสิงคโปร์ได้รวมตัวกันก่อตั้งสหภาพชาวจีนโพ้นทะเล ขึ้นภายหลังจากที่ญี่ปุ่นเข้าครองแมนจูเรีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านญี่ปุ่น และพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ฉวยโอกาสนี้ในการปลุกเร้าความรักชาติ ดำเนินการรวบรวมสมาชิกและหาเงินโดยอ้างว่าเพื่อส่งไปช่วยสนับสนุนการรบ โดยได้ตั้งองค์การในการปลุกลัทธิชาตินิยมคือ สมาคมชาวจีนโพ้นทะเลเพื่อการช่วยประเทศจีน (Overseas Chinese National Salvation Association) สงครามระหว่างจีนกับญี่ปุ่น ได้ส่งผลสะท้อนต่อชาวจีนในมลายา อย่างมาก พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ดำเนินนโยบายสร้างแนวร่วมทางการเมืองในการต่อต้านจักรวรรดินิยม โดยเอาญี่ปุ่นเป็นเป้าหมายหลัก โดยจัดตั้งกลุ่มสนับสนุนการต่อต้านศัตรู (Anti - Enemy Backing - up Group) ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นสันนิบาตต่อต้านจักรวรรดินิยม (Anti - Imperialist League) ความขัดแย้งระหว่างจีนและญี่ปุ่น เป็นผลดีต่อพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในการขยายงานสร้างแนวร่วมอย่างกว้างขวาง สามารถดำเนินงานจัดหาสมาชิกทั้งในทางลับและเปิดเผยได้มากขึ้น และยังได้เงินสนับสนุนจากการบริจาคของประชาชนอีกด้วย นอกจากนั้นพรรคได้เข้าควบคุมการดำเนินงานของกลุ่มสมาคมที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นแนวร่วมในการต่อต้านญี่ปุ่น ซึ่งมลายาเองก็ไม่ค่อยสบายใจนักที่ชาวจีนมีความเคลื่อนไหวในการเข้าเกี่ยวข้องในการส่งเงินไปช่วยจีน<sup>๑</sup>

อย่างไรก็ตาม มีชาวจีนอีกกลุ่มหนึ่งที่สืบเชื้อสายจากชาวจีนที่มดินที่อยู่ในมลายา และมีการศึกษาดี มีความรู้สึกที่แตกต่างจากชาวจีนที่กักมันตั้งในค่านชาตินิยม ไม่ต้องการให้ชาวจีนในมลายาอยู่ภายใต้อิทธิพลของจีน พอใจต่อการปกครองและสถานะที่อังกฤษให้ อันมีลักษณะเป็นการถ่วงดุลย์กันเอง คันเซ็งลือก ซึ่งเป็นผู้นำของกลุ่มนี้ได้พยายามดำเนินการสร้างให้เกิดความรู้สึกเท่าเทียมกันในสังคม คันเซ็งลือก ในฐานะที่เป็นผู้นำชาวจีนที่โคตอสูและเสียสละตัวเองเพื่อสร้างรัฐปกครองตนเองของมลายา โดยคนทุกเชื้อชาติที่มีความเท่าเทียมกัน

<sup>๑</sup>Ballance, Malaya : The Communist insurgency war 1948 - 60, p. 30., Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 36.

และต่อต้านนโยบายเอาใจชาวมาเลย์ของอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม พรรคคอมมิวนิสต์ในมลายาก็ไม่ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว จนถึงกับเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของมลายาในเวลาอันสั้น ซึ่งนักวิชาการบางท่านกล่าวว่า แนวความคิดมาร์กซ์ - เลนิน เผยแพร่ไปอย่างเชื่องช้าในหมู่ชาวจีนในศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐ นั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลจากความล่าช้าทางเศรษฐกิจของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กล่าวคือ กรรมกรชาวจีนเกือบทั้งหมดทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็ก ซึ่งใช้แรงงานฝีมือ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างเป็นไปอย่างดี<sup>๖</sup> และพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในระยะแรกนั้นขาดโครงสร้างที่แข็งแกร่งพอ โครงการต่าง ๆ จึงยังมิได้รับการนำไปปฏิบัติ ประกอบกับการขาดการเอาใจใส่ช่วยเหลือจากภายนอกอย่างจริงจัง ต่อมากรรมกรชาวจีนตื่นตัวมากขึ้น หลังจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในช่วงปี ๑๙๒๕ - ๑๙๓๓ ซึ่งโคมินเทิร์นเองก็ได้สั่งงานให้พรรคดำเนินงานประท้วงนักหยุดงาน กล่าวได้ว่า นับแต่ปี ๑๙๓๓ เป็นต้นไปที่พรรคได้เริ่มงานอย่างจริงจัง และกลุ่มสนับสนุนการต่อต้านศัตรู (Anti - Enemy Backing - up Group) เป็นแหล่งช่วยเหลือการเงินของพรรคและการพัฒนาการติดต่อสัมพันธ์และโฆษณาชวนเชื่อ ขยายการดำเนินงานและสะสมประสบการณ์ของพรรคในการขยายจำนวนสมาชิก<sup>๗</sup>

<sup>๖</sup>Miller, Menace in Malaya, p. 37., Gullick, Malaya, p. 76.

<sup>๖</sup>Simoniya, Chinese in Southeast Asia, p. 102.

<sup>๗</sup>Lucian W. Pye, Guerrilla Communism in Malaya : Its Social and Political Meaning. (New Jersey : Princeton University Press, 1956), p. 63., Ballance, Malaya : The Communist Insurgency war 1948-1960, p. 31.



อาจกล่าวได้ว่า ปัจจัยภายในของมลายาทำให้ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง  
ชาวจีนให้การยอมรับอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ การถูกเอารัดเอาเปรียบจากชาวยุโรปและความ  
รู้สึกชาตินิยมของชาวจีนเป็นเงื่อนไขอย่างดีที่ทำให้อุดมการณ์คอมมิวนิสต์สามารถขยายตัวและ  
ควยการสนับสนุนช่วยเหลือจากองค์การคอมมิวนิสต์สากล ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาขยาย  
ตัว แต่อย่างไรก็ตามพรรคคอมมิวนิสต์มลายาก็คประสบปัญหาที่ไม่สามารถแสวงหาการสนับสนุน  
และการยอมรับจากชนเชื้อชาติอื่น ๆ นอกจากชาวจีนเท่านั้น